

Το μπουκαλάκι με τη μοβ σινική μελάνη

- Πόσο κάνει δεσποινίς ;
- 85 δραχμές παρακαλώ.

Ήμουν ευτυχής. Στα χέρια κρατούσα σφιχτά το μικρό μπουκαλάκι, που μόλις προ ολίγου αγόρασα απ' το κατάστημα «Είδη γραφείου». Ένα μπουκαλάκι που περιέχει σινική μοβ μελάνη. Στο μυαλό μου βασανίζεται η μεγάλη απόφαση. Προτίμησα να βαδίσω ως το σπίτι μου, αντί να επιβιβαστώ στο συνηθισμένο λεωφορείο της γραμμής. Ο καιρός ήταν πολύ ευνοϊκός για την όλη ψυχολογική μου κατάσταση. Έβρεχε παράφορα και ο βοριάς έβροσκε πάνω απ' την πόλη. Οι διαβάτες, αυτοί οι λιγοστοί που 'χαν στις ασφάλτους μείνει, κατεύθυναν τις ομπρέλες τους εναντίον της βροχής και του ανέμου. Περπάτησα μια ώρα περίπου, ώσπου ν' αντικρίσω το γνώριμο αγαπητό φοίνικα της συνοικίας μου. (Φημολογείται, ότι αυτός ο Φοίνικας βρίσκεται στην ίδια θέση εδώ και διακόσια χρόνια. Μάλιστα οι Τούρκοι τότε κατακτητές τον θεωρούσαν σημάδι της επερχόμενης παρακμής και συμφοράς τους. Την 15η Φεβρουαρίου του 1819 ο τοπικός διοικητής συνέταξε μια ειδική ομάδα, όπου κύριος στόχος της ήταν το κάψιμο του τροπικού αυτού δέντρου. Η επιχείρηση έγινε δυο μέρες αργότερα με ολοκληρωτική και αποτυχία εις βάρος των κατακτητών. Ο ιερός Φοίνικας της Ελευθερίας, τέτοιο όνομα του δόθηκε ευθύς μετά την απελευθέρωση απ' τους αντίχριστους, με κάποιο μαγικό τρόπο μαγνήτισε όλη την αποστολή και τους ανάγκασε να πέσουν σε αγύριστο ύπνο. Το γεγονός, όπως ήταν πολύ φυσικό, μαθεύτηκε ταχύτατα σ' όλη τη χώρα. Ο τοπικός διοικητής φοβούμενος την απειλή του μεγάλου πασά μετά λίγες μέρες αυτοκτονεί).

Η εγχείρηση που πρόκειται να διεξάγω έχει πάντα μια ξεχωριστή πομπώδη, μυσταγωγική ακόμη εικόνα. Φόρεσα το ειδικό σάβανο της τελετής σε χρώματα μπλε νουάρ, τα αγαπητά μου πασούμια με τις μαύρες φούντες, τα ολόλευκα γάντια, το βυσσινί φουλάρι, τ' ολόμαυρο στρογγυλό καπέλο. Πάνω στον άβακα άπλωσα το κίτρινο τραπεζομάντιλο με τις χρυσές αποχρώσεις της ρετσίνας. Στις τέσσερις άκρες τοποθέτησα με ευλάβεια πολύχρωμα κεριά. Στο κέντρο του άβακα, που με γεωμετρική ακρίβεια έχω εντοπίσει, ακούμπησα γλυκά το μπουκαλάκι με τη μοβ σινική μελάνη. Παραδίπλα βρισκόταν η ιατρική σύριγγα. Σε θέση παράλληλη και συνάμα απέναντι η μαύρη πένα. Μ' όλη μου την ευγένεια όρθωσα το ποτήρι και κατέβασα μια γερή γουλιά χιονάτης βότκας. Η τελετή άρχισε. Οι φλόγες των κεριών τσιτσιρίζαν στο κάψιμο τους. Έπαιξα καναδυό φορές τα δάκτυλά μου προκειμένου να

αποκτήσουν τη σχετική αναγκαία ευλυγισία, χρήσιμη στην εγχείρηση. Ανασήκωσα την πένα. Με προσοχή ιδιαίτερη ξεβίδωσα το κάτω της σώμα. Απομόνωσα την ειδική αμπούλα κρατώντας την μεταξύ αντίχειρα και δείκτη του ζερβού χεριού. Στο δεξί έβγαζα το πόμα απ' το γυάλινο μπουκαλάκι με τη μοβ σινική μελάνη. Το άφησα ελαφρά πάλι στο ειδικό κέντρο τον άβακα. Αφού πρώτα χάιδεψα την ιατρική σύριγγα, τράβηξα ορμητικά το έμβολο της κάνοντας την να γεμίσει απ' τη μοβ σινική μελάνη. Πήρα ανάσα. Η συγκίνηση άρχισε να γίνεται ενοχλητική. Χρειάστηκα τσιγάρο. Ρούφηξα βίαια τον καπνό του βαθιά στα πνευμόνια και πήρα θάρρος και δύναμη για τη συνέχιση της κρίσιμης αποστολής. Το υγρό έρεε τώρα με θαμβωτική άνεση απ' τη σύριγγα στην αμπούλα. Η εγχείρηση όπου νά' ναι έπαιρνε τέλος. Καταϊδρωμένος, παρακολουθούσα τα σκιρτήματα της καρδιάς μου ως αν νά' χαν να προδηλώσουν μια αλαζονική διάθεση στην όλη υπόθεση. Ως αν ν' απείχαν απ' όλη την τελετουργία και να με χαρακτηρίζουν ιδιόμορφο παράφρονα. Τα «ως αν» είναι κάτι που απ' την παρελθοντική μου μόρφωση έχω με παράφορα καταδικάσει και συνεπώς δε με καθοδηγούν. Προτιμώ να ζω μέσα σε μια αιώνια παραίσθηση της ύλης παρά μέσα σ' αυτήν την ίδια χωρίς ανάβλυση και μεταστροφή της πραγματικότητας.

Η ώρα σιμώνει. Το μαύρο πικρόχολο σκοτάδι άρχισε να ρίχνει ένα -ένα τα πέταλα του. Η εγχείριση μου πήρε το τέλος της. Η φιλοινία μου τώρα θα πανηγυρίσει, θα εγκλωβιστώ στις βομβίζουσες αβύσσους της. θα κυλιστώ στις πυρόχρες αντιφάσεις της. θα γενώ ένα με τα τανυστά ανθέμια. Τα φιλέρημα κουφάρια της. Οι σπασμοί της αιώνιας λύτρωσης με καλούν. Απ' ό,τι φαίνεται η ίσκα μ' άναψε φωτιά άσβεστη. Ο αχλωδής της φρύνος μου' κοψε τα μούσκλια της Άνοιξης, πότε χουζουρεύοντας μες τους βούρκους, πότε τινάζοντας τα πόδια του στις ξέρες υμνώντας το στυγνό, κυνικό πεπρωμένο μου. Έχω την εντύπωση ότι μ' όλες αυτές τις ιδιότροπες αντιφάσεις πρέπει νά' χει έρθει η ώρα του δόλιου μου θανάτου. Εμπρός λοιπόν. Τον καρτερώ!

- Καλημέρα παπά Αλέξη. Είδες κείνον τον τρελό Ιάκωβο; Μου χρωστάει κάτι δανεικά.

- Όχι, έχω κι εγώ μέρες να τον αντικρίσω. Για στάσου. Τώρα που το λες κάτι θυμούμαι. Προχθές το δείλι τον πήρε το μάτι μου να σκάβει μανιασμένα στο σταύλο του πεταλωτή. Μα καλύτερα τράβα στην κάμαρη του, εκεί ως συνήθως θα' ναι κλεισμένος.

- Ευχαριστώ πάτερ.

(Ο παπάς Αλέξης υπήρξε παλαιότερα μέγας τραμπούκος. Βίασε, διέφθειρε ανήλικα. διέπραξε τυμβωρυχίες. Σήμερα πατήρ της ενορίας. Σεβαστός γέροντας με τραχιά

γενειάδα και κότσο τα σγουρά λευκά μαλλιά του). Ανέβηκα τα σκαλιά που οδηγούσαν στην κάμαρη του Ιάκωβου. Κτύπησα την πόρτα του παράξενου αυτού ανθρώπου. Κανένας ήχος δεν ανταποκρινόταν στα χτυπήματα μου. Έσπασα με βία την πόρτα. Προχώρησα μέσα. Αντίκρισα τον άβακα με το κίτρινο τραπεζομάντιλο. Τα κεριά λιωμένα να στάζουν απ' τις τέσσερις γωνίες. Ο Ιάκωβος βρισκόταν χάρω με το σάβανο. Η όψη του προσώπου του ήταν αισχρή. Βαθιά χαρακτηριστικά έδειχναν ότι πρέπει νά' χε βασανιστεί φοβερά και υποφέρει τους πιο αβάσταχτους ολέθριους πόνους. Διαπίστωσα ότι ήταν νεκρός. Ο ιατροδικαστής αργότερα μαρτύρησε την αιτία του φριχτού του θανάτου. Είχε προσβληθεί από τέτανο.